

— Незлобиво, ефендимъ, не видишь ли го?

— Какво се е разфучалъ Мунчо тука? въ града кога влиза, е много хрисимъ, забѣлѣжи Бойчо.

— Не знаешъ ли бѣ? всѣки пѣтель на купището си пѣе.

Въ това врѣме една великолѣпна хрътка, съ черни петна по хълбоцитѣ и съ мѣшиненъ герданъ на шията, на който се влачеше връвта, тичаше на самъ прѣзъ-лпвадата.

Всички се обърнахъ къмъ кучето.

— Истървала се е тая хрътка, забѣлѣжи игуменътъ. Трѣбва нѣкои ловци тѣдѣва да минуватъ.

Огняновъ неволно трепнѣ.

Хрътката дойде до воденицата, спрѣ се, подуши вратата и зе да обикаля изъ травуляка, като вияше жаловито.

Огнянова попѣплахъ ледни трѣпки.

— Ахъ, хрътката на Емексизъ Пехливана, изгубения! извика онѣ-башиятъ.

Хрътката, която Огняновъ добрѣ позна, обикаляше насамъ нататъкъ около воденицата, дращеше по прага, ровѣше въ буренака съ крака и вияше. Послѣ издигна дългата си влажна муцуна на горѣ, като че искаше да ѣ виджтъ, и залая сърдито. Тоя лай се отзоваваше страшно въ душата на Огнянова. Игуменътъ и той се споглѣдахъ поразени. Онѣ-башиятъ внимаваше очуденъ, съ голѣмо недоумѣние по лицето.

Хрътката сѣ лаяше и вияше, като глѣдаше насамъ.

Изведнѣжъ тя се спуснѣ възъ Огнянова. Той прѣ-блѣднѣ и се дръпнѣ назадъ, защото кучето се хвърли на него, като влѣкъ съ отчаяно джавкание.

Машинално той извади камата си и захванѣ да се брани отъ разлютеното животно, което игуменътъ бѣзуспѣшно отпѣждаше съ махания, понеже не намираше камъкъ.

Онѣ-башиятъ мълчеливо присѣтствуваше на тая странна сцена. Той стрѣляше подозрителни и зловѣщи поглѣди на Огнянова и на камата, която свѣтеше. Но, като вѣде, че